

TORNAI JÓZSEF

Felhőfosz-lány

*Olyan szép volt, hogy csak zokogtam,
minél közelebb jött, annál inkább,
mert ő is nyitódott hozzám,
és jó volt, és szép, sírtam, hogy olyan
jó és szép, hogy lefesteni Szinnyei se
tudná, egyre csak szebb lett, és szebb lett,
egyre csak zokogtam,
de el kellett bennem,
hogy ott fogja paraszával a kezem,
ott simul vállamhoz egy vidéken, ahol még
sose jártam, és nem is jutnak többé oda:
ilyen szépség nincs,
ilyen parancsoló varázs. Ki volt az a lány?
Más is meglátta, és el akarta tépni tőlem: a
krétai Minotaurusz, régi ellenségem,
szikrát hányt mellében ez a fölfoghatatlan:
az ismeretlen összeölekezés olyan világban,
hol mindenki vesztőhelye a mindenségnek.
Ő az a kis jácint-ajkú lény, kit soha nem növeszthetek
magambhoz, soha, soha. Nem súghatom a fülébe,
ki voltál, kis lélek, mi leszél,
hogyan őrizhetlek meg
attól, hogy elillanj a felhőfoszlányokban, a
magasságos káprázatokban
világra hozóidtól?*

Csillag-értelmetlenség

*Ha elmegyek, engem is álmodni fog valaki,
az engem-álmodót egy újabb álmodó,
jön egy harmadik, majd a negyedik,
az ötödik, ki tudja, hányadik még:
így mosolyog rám az új lomb, a tavaszi
meg az őszi avar-föld-semmi, ember utáni
csillag-értelmetlenség.*

Barátom, ez a tánc

*Szeretni a balált? Erre még nem gondoltam.
Szeretni valamit, ami nincs, mégis van?
Szeretni, átkarolni valami derekát,
aztán csak forogni, forogni vele, ez a tánc!*

GÖMÖRI GYÖRGY

Ez a nyár...

*Ez a nyár most a rózsza-robbanásé.
Kétfelől támadnak kinn a kertben:
az egyik egy óriás bokorból tornyosul,
míg a szomszéd madártól-népes fáján
keresztül nőtt hozzánk a másik.
De nemcsak itt, a környék telistele
öklömnyi, sőt gyerekfej-nagy vörös
meg rózsaszín, rőt-sárga és fehér
rózsza-özönnel. Különös, enyhe
országunk Anglia, ahol a rózsza
évente többször is virágzik, hiszen
nemcsak Pünkösdkor nyílik, én
még Advent táján is láttam, itt s amott.*

.....
– Mikor megyünk ki megint a Szigetre, hogy
„a tölgyek alól” nézhessünk rózsakertet?

Borbély Szilárdról

*A lét és a nemlét között kifeszített
kötélen járva néha leküldtél
a nézőknek egy-egy figyelmes mosolyt –
szelíd voltál, mint egy fűzfa
és mint egy gyógyvíz-forrás, keserű.
Nem kellett volna magadra vened
mások kitarató szenvedéseit,
mert jöhet (és eljött) egy perc, amikor démonod
azt súgja: „ebből már elég!”,
és szomorúan hátat fordítasz
ennek az ocsmány-szép világnak.*